

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: **V. R.**, nar. X, státní příslušnost X,
zastoupeného JUDr. Petrem Novotným, advokátem, Archangelská 1,
100 00 Praha 10,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, IČ 00007064,
náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 7. 2018, č.j. MV-103418-5/SO-2017,

takto:

I. **Žaloba se zamítá.**

II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 26. 7. 2018, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou dne 3. 8. 2018, domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 9. 7. 2018, č.j. MV-103418-5/SO-2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“) a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím žalovaná podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítla žalobcovo

odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „Ministerstvo“ nebo „prvoinstanční správní orgán“), ze dne 27. 6. 2017, č.j. OAM-15227-6/ZM-2017 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), jímž bylo dle § 169 odst. 8 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zastaveno správní řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, neboť žalobce podal žádost v době, kdy k tomu nebyl oprávněn.

2. Pobyt cizinců na území České republiky je upraven zákonem o pobytu cizinců. Správní řízení je upraveno správním řádem.

[III] Žaloba

3. Žalobce nesouhlasil se závěry napadeného rozhodnutí. Je sice pravdou, že žádost o prodloužení zaměstnanecké karty podal dne 7. 6. 2017 za situace, kdy mu platnost zaměstnanecké karty končila ke dni 30. 6. 2017, při podání žádosti však žalobce správnímu orgánu sdělil objektivní, na jeho vůli nezávislé důvody, jež ho vedly k podání předmětné žádosti dne 7. 6. 2017 (tj. stále v době platnosti stávající zaměstnanecké karty). Žalobce byl jednak nucen čekat na předání potvrzení o zajištění ubytování a současně i na nutnou součinnost ze strany svého zaměstnavatele, společnosti CHARYTON PLUS, s. r. o.
4. Žalobce poukázal na fakt, že při stávající zákonné úpravě zcela postačí, pokud žádost o prodloužení zaměstnanecké karty podá žadatel kdykoliv v době platnosti zaměstnanecké karty, tedy postačí žádost o prodloužení podat i v poslední den platnosti zaměstnanecké karty. Žalobce přitom podal žádost 24 dnů před skončením platnosti své zaměstnanecké karty. Byl tak přesvědčen, že k této okolnosti mělo být správními orgány přihlédnuto při posuzování okolností daného případu.
5. Napadené rozhodnutí dle žalobce způsobí nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Na území České republiky měl žalobce nepřetržitý pobyt již od 1. 10. 2003. V případě stávajícího zaměstnání v ČR se jedná o jediný způsob a zdroj žalobcovy obživy, a to v situaci, kdy na Ukrajině probíhá vnitrostátní ozbrojený konflikt a panuje tam velmi špatná ekonomická situace bez možnosti získání adekvátní práce. V případě zrušení platnosti pobytového oprávnění by tak u žalobce došlo k nepřiměřenému zásahu do jeho rodinného a soukromého života v důsledku nutnosti návratu do domovské Ukrajiny.
6. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že si správní orgán neopatřil všechny dostupné důkazy nutné k objektivnímu posouzení žalobcova případu, když závěry rozhodnutí neodpovídají skutečnosti a předloženým dokladům. S ohledem na shora uvedené skutečnosti se žalobce domnívá, že žalovaná v rámci správního řízení porušila jednak § 3 správního řádu, neboť nezjistila stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, a dále si žalovaná neopatřila dostatečné podklady pro své rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 2 správního řádu, když s ohledem na shora uvedené skutečnosti není závěr napadeného rozhodnutí pravdivý.
7. Správní orgán navíc dle názoru žalobce vydáním napadeného rozhodnutí současně porušil § 2 odst. 1 správního řádu, neboť nepostupoval v předmětné věci v souladu se zákony Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

a ostatními právními předpisy, dále porušil § 2 odst. 3 správního řádu, neboť nešetřil oprávněné zájmy žalobce jako osoby, již se činnost správního orgánu dotýká, a v neposlední řadě byl porušen § 2 odst. 4 správního řádu, neboť správní orgán nedbal, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu.

[III] Vyjádření k žalobě

8. Žalovaná se k žalobě vyjádřila v podání ze dne 11. 9. 2018, v němž odkázala na napadené rozhodnutí, a konstatovala, že za překážku na vůli cizince nezávislou ve smyslu § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nelze považovat takovou překážku, která podle všech okolností případu nezabránila cizinci v podání žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Žalovaná uvedla, že žalobce mohl žádost podat v zákonné lhůtě a chybějící doklady doložit dodatečně, přičemž odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2016, č.j. 1 Azs 108/2016-41, z něhož citovala: *„Nesprávné povědomí stěžovatelky o právní úpravě a o možnosti podat žádost, aniž by byla zcela kompletní, však není ve smyslu výše uvedené právní úpravy a citované judikatury objektivním důvodem, který jí zabránil podat žádost včas.“*.
9. Stran námitky, že při stávající zákonné úpravě zcela postačí, pokud žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty podá žadatel kdykoliv v době platnosti stávající zaměstnanecké karty, žalovaná uvedla, že žalobce podal svou žádost dne 7. 6. 2017, a proto se na něj vztahovalo znění zákona o pobytu cizinců účinné do 14. 8. 2017. Žalobce měl stanovenou platnost předchozí zaměstnanecké karty do 30. 6. 2017, a mohl tedy podat žádost o prodloužení doby její platnosti do 1. 6. 2017. Žalovaná v této souvislosti odkázala na § 2 odst. 2 správního řádu, dle kterého uplatňuje správní orgán svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena. Zákonodárce v § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců jasně stanovil, kdy je účastník řízení povinen podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu, a správní orgán neměl možnost jakékoliv diskrece, neboť by jednal v rozporu s § 2 odst. 2 správního řádu.
10. K nepřiměřenosti dopadu rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života žalovaná uvedla, že usnesení správního orgánu o zastavení správního řízení je rozhodnutím procesní povahy, a v těchto případech tak neměla povinnost posuzovat přiměřenost zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života.
11. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[IV] Posouzení věci soudem

12. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
13. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
14. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

15. Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání, neboť žalovaná (fikce souhlasu) a dodatečně i žalobce vyslovili s takovým postupem souhlas.
16. Žaloba není důvodná.
17. Prvoinstančním rozhodnutím bylo podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců zastaveno řízení o žalobcově žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty zastaveno, neboť žalobce podal žádost v době, kdy k tomu nebyl oprávněn.
18. Dle § 47 odst. 1 věty druhé zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném do 14. 8. 2017) byl žalobce povinen podat žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty nejdříve 120 a nejpozději 30 dnů před uplynutím její platnosti.
19. Podle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, *zabránil-li včasnému podání žádosti podle odstavce 1 nebo 2 nebo odstavce 6 písm. b) důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 5 pracovních dnů po zániku těchto důvodů. V odůvodněných případech může cizinec žádost podat i dříve, než je uvedeno v odstavci 1. Důvody pro pozdější podání žádosti podle věty první a pro dřívejší podání žádosti podle věty druhé je cizinec povinen ministerstvu sdělit nejpozději při podání žádosti a na jeho výzvu tyto důvody prokázat.*
20. Podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců, *usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení doby pobytu na vízum k pobytu nad 90 dnů, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn; to neplatí, pokud je o dříve podané žádosti rozhodováno poté, co začala běžet lhůta, v níž byl cizinec oprávněn tuto žádost podat.*
21. Stran žalobní námitky týkající se tvrzeného sdělení „objektivních, na žalobcově vůli nezávislých důvodů“, které žalobce vedly k podání žádosti po uplynutí lhůty stanovené zákonem, soud předně konstatuje, že otázka oprávněnosti pozdního podání žádosti o prodloužení platnosti pobytového oprávnění (zde zaměstnanecké karty) ve vztahu k tvrzeným důvodům podléhá správnímu uvážení správního orgánu. Ten mohl zhodnotit, zda lze žalobcem uváděné důvody pod neurčitý právní pojem podřadit. Správní orgány dospěly v souzené věci k závěru, že nikoliv. A dle názoru soudu tak učinily správně, neboť čekání na předání potvrzení o zajištění ubytování a na nutnou součinnost ze strany zaměstnavatele nepředstavuje onen zákonem předvídaný objektivní a na vůli nezávislý důvod.
22. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 8. 2016, č.j. 1 Azs 108/2016-41 (rozhodnutí kasačního soudu jsou k dispozici na www.nssoud.cz) konstatoval mj. toto: „[18] Nejvyšší správní soud opakovaně judikuje, že za překážku na vůli cizince nezávislou ve smyslu § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze považovat takovou překážku, která podle všech okolností případu objektivně nezabránila cizinci v podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č.j. 6 As 62/2013 - 32).“. Skutečnosti tvrzené žalobcem (ve věci souzené krajským soudem) mu nebránily žádost podat, ta by byla pouze neúplná a bylo možné ji doplnit dodatečně. Za objektivní, na vůli nezávislé důvody bránící v podání žádosti si lze představit např. nepříznivý zdravotní stav s upoutáním na lůžko, nezaviněné uvíznutí v cizině atd. Nic takového však v žalobcově případě nenastalo. Námitka nebyla důvodná.

23. Žalobce dále argumentoval rozdílnou právní úpravou účinnou v době podání žaloby. Ani tuto námitku soud důvodnou neshledal.
24. Žalobce podal žádost dne 7. 6. 2017, tedy v době, kdy účinné znění § 47 odst. 1 věty druhé zákona o pobytu cizinců požadovalo podat žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty nejdříve 120 a nejpozději 30 dnů před uplynutím její platnosti. Stejně znění bylo účinné i ke dni rozhodování Ministerstva, tedy dne 27. 6. 2017. Ode dne 15. 8. 2017, a tedy v době rozhodování žalované (tj. ke dni 9. 7. 2018), již třicetidenní omezení nebylo součástí zákona. K této změně došlo novelizací zákona o pobytu cizinců provedenou zákonem č. 222/2017 Sb. Podle čl. II „Přechodná ustanovení“ bodu 1 zákona č. 222/2017 Sb. platí: *„Řízení podle zákona č. 326/1999 Sb. zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne neskončené se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“* Podle čl. II „Přechodná ustanovení“ bodu 2 zákona č. 222/2017 Sb. platí: *„Zaměstnanecká karta vydaná podle § 42g odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, cizinci, kterému bylo vydáno povolení k zaměstnání podle § 96 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, zůstává v platnosti po dobu v ní uvedenou; pro účely prodloužení její platnosti a práv a povinností s ní souvisejících se postupuje podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“* Je tak zřejmé, že správní orgány musely postupovat podle znění zákona o pobytu cizinců ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti uvedené novely, tedy zákona č. 222/2017 Sb. Námitka nebyla důvodná.
25. Další žalobní námitkou žalobce tvrdil nepřiměřený zásah rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Ani tato námitka nebyla důvodná. Podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců správní orgán *„usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec [...] podal žádost o prodloužení doby pobytu na vízum k pobytu nad 90 dnů, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn [...]“*. V posuzované věci je zřejmé, že žádost byla podána až po zákonné lhůtě, tedy v době, kdy k tomu žalobce již nebyl oprávněn. Přiměřenost dopadů rozhodnutí nemusela být v předmětném řízení řešena, jelikož řízení bylo zastaveno a o žalobcově žádosti nebylo meritorně rozhodováno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, č.j. 6 Azs 226/2015-27). Případný korektiv tohoto postupu, v duchu mezinárodních úmluv, jejichž zněním je Česká republika vázána, by připadal do úvahy jen v případě, že by se jednalo o naprosto výjimečnou, excesivní situaci. Nic takového však v žalobcově věci nenastalo. Hrozba toho, že na Ukrajině si nebude moci vydělat tolik peněz jako v ČR, takovým důvodem není, stejně jako nelichotivá ekonomická situace v žalobcově domovské zemi. A ozbrojený konflikt byl uveden jen velmi obecně, bez sebemenší konkretizace toho, jak přesně by se mohl promítnout do žalobcova života v případě, že by se vrátil na Ukrajinu. Je třeba připomenout, že se jedná o konflikt lokální, soustředěný do některých oblastí na východě země, nikoliv probíhající na celém území státu. I tím bylo žalobcovo tvrzení relativizováno. Správní orgány proto nepochybily, pokud se nezabývaly věcnou stránkou dané žádosti a ani případným zásahem zastavení řízení do žalobcova soukromého a rodinného života.
26. Konečně, nedůvodná byla i tvrzení o tom, že žalovaná v rámci správního řízení porušila § 2 odst. 1, 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu. Správní orgány postupovaly podle Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

zákona a soud nezjistil, že by nebyly šetřeny žalobcovy oprávněné zájmy. Stejně tak nebyl zjištěn nesoulad, příp. pochybnosti o stavu věci. A pokud žalobce namítal, že si žalovaná neopatřila dostatečné podklady pro své rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 2 správního řádu, pak měl uvést, co přesně zůstalo ze strany odvolacího orgánu opomenuto.

27. Vzhledem k tomu, že žaloba nebyla důvodná, soud ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[V] Náklady řízení

28. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 18. září 2020

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu